

2ο ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

e- book με τα Βραβεία του 5^{ου} Μαθητικού Διαγωνισμού
Δημιουργικής Γραφής Ποίησης - Διηγήματος

με Θέμα: «*Εγώ ο ξένος*»

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ 22 Φεβρουαρίου 2020

Τάσσα Μπιτσάνη, Περιπλανώμενοι, Λάδι-Ακρυλικό

Υπεύθυνοι καθηγητές:

Δρ Τατιάνα Βαφειάδου (Φιλόλογος)

Δρ Ελένη Μερκενίδου (Φιλόλογος)

Δρ Αναστασία Μπιτσάνη (Φιλόλογος)

Δρ Εμμανουήλ Τζώρτζης (Φιλόλογος)

Σε συνεργασία με:

- το ΕΠ.Ε.Σ του 2ου Πρότυπου Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης
- τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων του 2ου Πρότυπου Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΗΣΗ

Α' Βραβείο εξ ημισείας: Κοϊδάκη Μαρία-Φανή - 2^ο Πρότυπο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης και Ντανελιάν Ασμίκ - 1^ο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης

Β' Βραβείο εξ ημισείας: Ρεκάνου Κορίνα - Εκπαιδευτήρια Βασιλειάδη και Τοπαλίδου Αλεξάνδρα -Αριστοτέλειο Κολλέγιο

Γ' Βραβείο εξ ημισείας: Καρμίρη Άννα - 1^ο ΓΕΛ Πεύκων και Αγρόδημος Ραφαήλ - 1^ο ΓΕΛ Πανοράματος

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α' Βραβείο εξ ημισείας: Άννα Περιστανίδου - 2ο Πρότυπο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης και Χριστίνα Τσιούμα - Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη

Β' Βραβείο εξ ημισείας : Μαρία-Ειρήνη Παπαγιάννη - Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη και Αικατερίνη Πατέρα - 2^ο Πρότυπο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκη

Γ' Βραβείο εξ ημισείας: Νίκη Αγγελοπούλου - Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη και Χριστίνα Καλαϊτζίδου - 1^ο Λύκειο Πανοράματος

ΠΟΙΗΣΗ

Α' Βραβείο εξ ημισείας: Κοϊδάκη Μαρία-Φανή - 2^ο Πρότυπο Γενικό

Λύκειο Θεσσαλονίκης

«Ξένος στην σκιές»

Άσκοπες ματιές.

Ανούσιες συναναστροφές.

Βλέμματα απέχθειας κι απέραντου μίσους

Το σκοτάδι και οι σκιές

φίλοι γνωστοί, αγαπημένοι

φαντάζουν σε έναν κόσμο ψεύτικο,

που όλη σου τη ζωή πασχίζει να σε πείσει ότι είναι αληθινός

Άηχες κραυγές κατακλύζουν το αδειανό δωμάτιο.

Ελπίδες σιγοσβήνουν σαν κεριά στο καλοκαιρινό αγιάζι.

Η μοναξιά υπομονετικά σε περιμένει

υποδυόμενη την απέραντη ευτυχία

που λυσσασμένα κυνηγούσες.

Ξένος τώρα βρίσκεσαι στο ίδιο σου το σπίτι.
Όλα σου τα κλέψανε.
Όνειρα και ελπίδες
πέταξαν όλα μακριά προς το πιο λαμπρό αστέρι.
Και εσύ μόνος έμεινες πίσω
στο απόλυτο σκοτάδι.

Τάσσα Μπιτσάνη, Περιπλανώμενοι (Wanderers), ΙΙ, Ακρυλικό

ΠΟΙΗΣΗ

Α' Βραβείο εξ ημισείας: Ντανελιάν Ασμίκ - 1^ο Γενικό Λύκειο

Θεσσαλονίκης

«Εγώ, ο ξένος»

Ο δρόμος εκλιπαρεί να νιώσει
τις βρεγμένες αρβύλες μου να τον πατάνε ελαφρά.
Σιωπηλά ελίσσομαι και βγαίνω από το στενό.
Αντικρίζω με τα πεινασμένα μάτια μου εκείνον το γνωστό.

«Είμαι ένα τίποτε, φύλε»

Η απέχθειά μου κρύβεται
πίσω από το ψεύτικό μου μειδίαμα.
Εκείνοι πάλι, παλεύουν μονάχοι με τους δαίμονες τους.
Επειδή μόνο αυτοί οι δαίμονες τους υπολογίζουν.
Βλέμματα απαξιωτικά πίσω από κολώνες
δεν συναντιούνται με τα χαμένα μάτια τους.

Λυγισμένες κολώνες, λυγισμένες ψυχές
Τελειωμένες ομιλίες, τελειωμένες ζωές.

Φωνές που δεν μίλησαν και που κατέπνιξαν.

Λόγια που έμειναν κρυφά,
γιατί κανένας δεν ήθελε να τ' ακούσει.

Στο μουσκεμένο παγκάκι με συντροφεύει Αυτή.

Φτηνό άρωμα μακρυμάνικη ζακέτα
κρύβει τα φεγγάρια της ντροπής
«Θες παρέα απόψε;»

Και οι δύο συνταξιδιώτες σε έναν κόσμο
που είμαστε ξένοι, περιθωριακοί

Το γυμνό της σώμα κάτω από το φως του δωματίου
έτοιμο να μου εκμυστηρευτεί.

Βολτάρω βιαστικά, μπροστά από το ραγισμένο καθρέφτη.

Ρωγμές αλλοιώνουν το ήδη τσαλακωμένο μου πρόσωπο

Ποιος άραγε είσαι Εσύ;

ΠΟΙΗΣΗ

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ εξ ημισείας: Ρεκάνου Κορίνα, Εκπαιδευτήρια

Βασιλειάδη

«Εγώ ο Ξένος»

Μέσα σε βάρκες, καταφύγια,
Πίσω από πύρινα τείχη,
ο εαυτός μου καταδότης.
Τα ίδια τα αδέρφια μου
κάποτε με κοίταξαν στα μάτια...

«Φύγε.
Όχι, δεν μπορείς να μείνεις,
δεν ανήκεις εδώ».

Πόρτες κλείνουν με κρότο,
λέξεις αιχμηρές,
συναισθήματα στροβιλιζόμενα
δίχως προορισμό.

Ουτοπία.

Στα όνειρά μου ένα αστέρι εμφανιζόταν.

Γελούσαμε, φτιαγμένοι από την ίδια φλόγα·
τώρα κλαίει που είναι λίγο.

Και τι είναι Πατρίδα;
Ό,τι υπήρξαν, ό,τι δεν υπήρξε.
Ίσως και να μην υπήρξαμε ποτέ.
Υπάρχει πατρίδα;
Τι είναι σύνορα;
Πώς ορίζεται η διαφορά αυτών που αγαπούν;
Ποιος είσαι; Σώπα, δε θέλω να μάθω.
Ξέρω, δε φταις εσύ που χάνω τους δικούς μου.

Οι μητέρες ονειρεύονταν:
Πρώτη μέρα των παιδιών τους στο σχολείο,
ο γιος τους στρέφει τώρα το όπλο.
Τώρα αφήνουν τα παιδιά τους χωρίς επιλογή.
Ίσως φτάσουν. Ίσως δε φτάσουν, ποιος ξέρει;
Ίσως είναι καλύτερα να αφεθούν.
Δεν αφέθηκα, όμως δεν ξέρω αν ωφελεί.

«Δεν ανήκεις εδώ»
Έτσι με αποκαλούν πλέον.

Δεν έχω όνομα, δεν έχω οικογένεια, δεν έχω πατρίδα.

Ποια είμαι;

Οι φίλοι δεν με ξέρουμε πια,
ούτε και εδώ με αναγνωρίζουν.

Δεν ανήκω, δεν υπάρχω, δεν είμαι.

Αόρατη παρουσία σε έναν άδικο κόσμο.

Τάσα Μπιτσάνη, Περιπλανώμενοι (Wanderers), III, Ακρυλικό

ΠΟΙΗΣΗ

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ εξ ημισείας: Τοπαλίδου Αλεξάνδρα - Αριστοτέλειο
Κολλέγιο

ΑΙΘΕΡΟΒΑΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΑ΄ΣΘΑΛΗ

Αισιοδοξώ

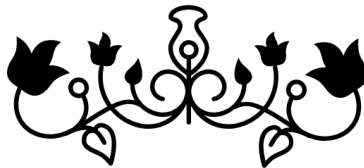
Δίπλα σε μια άδεια θέση στο κρανίο, επιλέγω να αισιοδοξώ.
Σε ένα σύνολο που ποτέ δεν με απορρόφησε,
σε ένα σπίτι που ποτέ δεν με χώρεσε,
στα αμέτρητα βλέμματα που με καρφώνουν αδιάκοπα,
δεν θα ισοπεδωθώ.

Εθελοτυφλώ

Σε έναν κόσμο μονοδιάστατο από επιλογή, καταφέρνω να
εθελοτυφλώ.
Σε όλα τα καλούπια που δεν κατάφεραν να με σχηματίσουν
σε μια χυδαία ομοιομορφία που βιάζει καθημερινά
την έννοια της μοναδικότητας, δεν γκρεμίζομαι.

Ατασθαλώ

Διατηρώ εκούσια την ουτοπία μου άφθαρτη, όμως το γνωρίζω ότι ατασθαλώ. Υπάρχουν νύχτες που λυγίζω και επιτρέπω στις εκκωφαντικές φωνές τους να μου ραβδίζουν τα αισθήματα. Γίνομαι ένα με τη βάρβαρη πραγματικότητα και την προκρούστεια λογική τους. Δεν θα φθαρώ.

ΠΟΙΗΣΗ

Γ' Βραβείο εξ ημισείας: Καρμίρη Άννα - 1^ο ΓΕΛ Πεύκων

Εγώ, ο ξένος

Ο μόνος

Με το μυαλό μου να πετάει στα σύννεφα

Σαν τα πουλιά, χωρίς φτερά

Και με μαύρη καρδιά

Εγώ που δεν μπόρεσα ποτέ να φύγω

Όλοι με κοιτούν

Λευκά, κατάλευκα μάτια, και κέρατα

Τέρας μέσα στα τέρατα

Εγώ ο ξένος

Σ' αυτόν τον κόσμο τον τρελαμένο

Τίποτα μα τίποτα δεν καταλαβαίνω

Σας κοιτάω στα μάτια

Αλλά εσείς είστε τυφλοί δε με κοιτάτε

Εγώ κλαίω μόνος

Όλους σάς αγαπώ

Προσπαθώ

Μα δεν μπορώ δεν μπορώ να γίνω ένα με σας

νομίζω θα πρέπει να παίρνεις πάντα τα φάρμακα

αν δεν θες ο οργανισμός σου να αποβάλλει το μόσχευμα

Το χρειάζεσαι για να ζήσεις

Με χρειάζεστε! Όλοι

Κι αν δεν είναι μόσχευμα, τότε τι θα 'ναι;

Σκουλήκι

Παράσιτο

Βδέλλα που πίνει αίμα

Σας πονάει αλλά σας βοηθάει να ανανεωθείτε

Νέο αίμα

νέα καρδιά που χτυπά με θάρρος

μυαλό γεμάτο νέες ιδέες

τραγούδια

χρώμα

Αλλά εγώ δεν ξέρω τίποτα απ' αυτά

Εγώ είμαι ξένος

ΠΟΙΗΣΗ

Γ' Βραβείο εξ ημισείας: Αγρόδημος Ραφαήλ, 1^ο ΓΕΛ Πανοράματος

Μια τυπική νύχτα στην πολιτεία

Κατά τα μεσάνυχτα,
όταν οι πόρτες κλείνουν
κι οι άνθρωποι τραβούν
σκυφτοί και κουρασμένοι
για τα σπίτια τους,
εγώ, στέκω μονάχος μου,
(σαν παιδί που μπερδεύτηκε και χάθηκε)
κάτω από 'να φανάρι του δρόμου
μες στην καταχνιά.
Στέκω εκεί,
δίχως πεντάρα, δίχως σκεπή
και κοιτώ τα φεγγερά παράθυρα
των αντικρινών σπιτιών
και σκέφτομαι τη θαλπωρή

που κρύβουν, τη ζεστασιά!
Ω, μήτ' ένας διαβάτης δε με προσέχει,
μήτ' ένας δε με ρωτά, δε με γυρεύει.
Περνούν αδιάφοροι, βιαστικοί
κι εγώ απομένω μόνος, έρημος
σαν κάποια κύτταρα παράταιρα
μιας πόλης ψυχρής, παρηκμασμένης...

Τάσσα Μπιτσάνη, Πωλητής Ελπίδων, 70X100, Λάδι-Ακρυλικό

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α' Βραβείο Διηγήματος εξ ημισείας: Άννα Περιστανίδου - 2ο
Πρότυπο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης

«Εγώ, ο ξένος»

Είναι δώδεκα το βράδυ. Επιτέλους τελείωσα με τα έγγραφα από το γραφείο. Κατάκοπη πέφτω στο κρεβάτι. Δεν έχω ούτε την ψυχική ούτε τη σωματική θέληση να κάνω ντους. Ευτυχώς μένω μόνη. Λίγο πριν με πάρει στην αγκαλιά του ο Μορφέας, σκέφτομαι τη ζωή μου.

Είμαι 35 χρονών και όμως δεν έχω σχέση. Μένω σε ένα μικρό διαμέρισμα, τόσο όσο μου επιτρέπει ο μισθός μου. Κάθε πρωί τα τελευταία δέκα χρόνια ξυπνάω από τα χαράματα κιόλας, για να πάω στη δουλειά μου. Ως απλή υπάλληλος γραφείου, αν θέλω να παραμείνω εργαζόμενη, πρέπει να είμαι απόλυτα συνεπής. Συνήθως σχολάζω αργά το μεσημέρι και στο σπίτι βρίσκω να με περιμένει ένα βουνό έγγραφα, να τα μελετήσω. «Και σήμερα έχω να ανέβω στον Όλυμπο», λέω πολλές φορές κοροϊδευτικά στον εαυτό μου. Και οι μέρες μου κυλάνε έτσι μονότονα, γεμάτες μιζέρια. Είμαι παγιδευμένη σε έναν φαύλο κύκλο εργασίας από τον οποίο δεν μπορώ να ξεφύγω.

Η μνήμη που πλανιέται στα παιδικά μου χρόνια και βουρκώνει. Θυμάμαι που από τον παιδικό σταθμό κιόλας ήξερα τι ήθελα να κάνω όταν μεγάλωνα. Κτηνίατρος ήταν το όνειρό μου, το οποίο με τα χρόνια έσβηνε. Για όλα αυτά, για όλη τη μιζέρια μου φταίνει εκείνοι. Ίσως να είμαι σκληρή και άδικη, καθώς ρίχνω όλο το βάρος πάνω τους, αλλά εκείνοι ήταν αυτοί που τραυμάτισαν ανεπανόρθωτα την παιδική ψυχή μου.

Όταν πήγα στην πρώτη τάξη του Δημοτικού οι αντιδράσεις ήταν ποικίλες. Άλλοι με κοίταζαν με περιέργεια και άλλοι με τρόμο. Τα λευκά μαλλιά μου, το άσπρο σαν το χιόνι δέρμα μου και τα μάτια μου με βιολετί τόνους τους φαίνονταν ξένα και τους τρόμαζαν. Η δασκάλα μας από την πρώτη μέρα κιόλας τους εξήγησε την αρρώστια μου. Αλμπινισμός. Παρόλα αυτά, αντί αυτό να δώσει στα παιδιά κίνητρο για να με γνωρίσουν καλύτερα, χειροτέρεψε την κατάσταση. Άρχισαν να με αποκαλούν με διάφορα παρατσούκλια. «Η αλευρωμένη», «ο χιονάνθρωπος», με το επικρατέστερο «το φάντασμα».

Σκεπτόμενη αυτά τα παρατσούκλια, τώρα μου φαίνονται αστεία. Παρόλα αυτά τότε το καθένα από αυτά ήταν μια μαχαιριά στην καρδιά μου. Ιδιαίτερα όταν εμπλούτιζαν το αγαπημένο τους παρατσούκλι με το να προσποιούνται ότι είμαι αόρατη. Έτσι πέρασα το Δημοτικό, περιθωριοποιημένη και χωρίς φίλους.

Στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο τα πράγματα έγιναν ακόμα χειρότερα. Πήγα στο σχολείο γεμάτη ελπίδα ότι δε θα έπρεπε να ανεχτώ ξανά τέτοια αντιμετώπιση, η κατάσταση όμως εξελίχθηκε τελείως διαφορετικά. Οι κοροϊδίες όχι μόνο έγιναν πιο έντονες, αλλά εξελίχθηκαν και σε σωματικές. Τρανταχτό παράδειγμα ήταν η επίθεση που δέχτηκα την ώρα των Εικαστικών. Ο καθηγητής που μας έκανε μάθημα ήταν προχωρημένης ηλικίας, γι' αυτό και συνήθιζε να μας δίνει ένα θέμα και να μας αφήνει να ζωγραφίζουμε μέχρι να τελειώσει η ώρα. Δύο συμμαθητές μου και τρανοί εμπνευστές των παρατσουκλιών μου αποφάσισαν με τη βοήθεια των υπολοίπων

«να βάλουν λίγο χρώμα στη ζωή μου», όπως είπαν.

Έφυγα από την τάξη κλαίγοντας. Ήμουν λερωμένη με τέμπερες από την κορυφή έως τα νύχια. Τα μαλλιά μου, τα ρούχα μου, το δέρμα μου. Πέρασα ώρες στο μπάνιο του σπιτιού μου, προσπαθώντας να αφαιρέσω τα χρώματα. Οι γονείς μου πήγαν στη διεύθυνση του σχολείου να παραπονεθούν, αλλά εκείνοι τα αρνήθηκαν όλα. «Ήταν ένα ατύχημα στο πλαίσιο του μαθήματος», δήλωσαν κατηγορηματικά.

Η ζωή μου στο σχολείο ήταν γεμάτη τρόμο. Κάθε μέρα φοβόμουν για όσα θα μου έκαναν οι συμμαθητές μου, ενώ οι ενήλικες έμεναν

απλοί παρατηρητές. Το παραπάνω, σε συνδυασμό με τις συνθήκες στην οικογένειά μου, αποτέλεσαν τον παράγοντα αλλοτρίωσής μου.

Η οικογένειά μου ήταν καθαρά πατριαρχική. Η πεποίθηση ότι η γυναίκα ήταν υποδεέστερη του άντρα επικρατούσε ανάμεσά μας. Ο πατέρας μου, μόλις έμαθε τα όνειρά μου για την Κτηνιατρική Σχολή, έγινε έξαλλος. Θυμάμαι πως είπε χαρακτηριστικά μπροστά σε όλη την οικογένεια: «Η ντροπή του σπιτιού θέλει να γίνει και γιατρός».

Αυτό ήταν το χτύπημα που με αποτελείωσε. Το χτύπημα που με έκανε να παραιτηθώ. Έπαψα πια να είμαι η ανέμελη κοπέλα γεμάτη ελπίδα και φιλοδοξία. Στην καρδιά μου τα όνειρα αντικαταστάθηκαν από θυμό, η χαρά από μιζέρια. Η όρεξή μου για να κάνω καλό, για να συνεισφέρω, εξαφανίστηκε. Από πολλούς θα χαρακτηριστώ δειλή και αδύναμη που τα λόγια άλλων με λύγισαν. Παρόλα αυτά, όταν ζεις υπό τέτοιες συνθήκες, οι πιθανότητες για εξέλιξη είναι ελάχιστες. Πια κοιτάζομαι στον καθρέφτη και δε με αναγνωρίζω. Τα μάτια μου έχουν χάσει τη λάμψη τους, φαίνομαι κουρασμένη και ταλαιπωρημένη. Η αλλοτρίωσή μου δεν μπορεί να αντιστραφεί πια.

Το μαξιλάρι μου είναι γεμάτο δάκρυα, τα μάτια μου είναι πρησμένα. Το μόνο που σπάει τη σιωπή της νύχτας είναι τα σιγανά αναφιλητά μου. «Δε με αναγνωρίζω πια», ψιθυρίζω. Η σκέψη που επικρατεί μες στο μυαλό μου είναι ότι είμαι ένας ξένος, ένας ξένος μέσα στο σώμα μου. Κλείνω τα μάτια μου. Αύριο πρέπει να ξυπνήσω από τα χαράματα. Παρά τις δυσκολίες μου η ζωή συνεχίζει ανενόχλητη τον αέναο ρυθμό της. Προσπαθώ να κοιμηθώ. Αύριο πρέπει να ξυπνήσω από τα χαράματα. Παύω να σκέφτομαι, να νιώθω. Αύριο πρέπει να ξυπνήσω από τα χαράματα.

Τάσσα Μπιτσάνη, Παιδιά του δρόμου. Για πάντα φίλοι, 80Χ60,
Μικτή Τεχνική

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α' Βραβείο εξ ημισείας: Χριστίνα Τσιούμα - Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη

«Εγώ, ο ξένος»

Ένα θερινό απομεινέρο, καθώς οι αχτίδες του ήλιου αναμείγνυναν πορφυρό και μαύρο στην παλέτα του δάσους, μια μοναχική φιγούρα βάδιζε στους πρόποδες του βουνού. Τα χαρακτηριστικά της έκρυβε μια μαύρη κουκούλα που έπεφτε στο πρόσωπό της, τυλίγοντάς την με θέρμη. Στα μισά περίπου της διαδρομής η φιγούρα σταμάτησε. Έσκυψε καταγής δίπλα σ' ένα ρυάκι και βύθισε ένα βότσαλο μέσα στα κρυστάλλινα νερά του. Απόλυτη σιγή επικρατούσε στο δάσος· διακοπτόταν μόνο από σκόρπια κελαηδήματα πουλιών. Μια στιγμή πέρασε. Κι ύστερα... «Τιοι είμαστε;» μουρμούρισε η φιγούρα.

Το νερό ταραχτηκε· το βότσαλο εξαφανίστηκε μέσα σε ομόκεντρους κύκλους που στριφογύριζαν, θαρρείς, σε μια αδιάκοπη δίνη. Σιγά-σιγά η εικόνα θόλωσε και το νερό άλλαξε μορφή. Επιβλητικά κτήρια και μακριοί χιτώνες αναδύτηκαν στο εσωτερικό του, ανοίγοντας την χρονοπύλη σε μια άλλη διάσταση. Άνθρωποι με κήρυκες και σανδάλια από δέρματα ζώων περιδιάβαιναν την Αγορά, με τις συζητήσεις τους να επισκιάζονται από τις φωνές εμπόρων, οι οποίοι διαφήμιζαν τηνπραμάτεια τους. Δύο άνδρες στέκονταν στο επίκεντρο της λαοπλημμύρας, γελώντας χαρωπά.

«Μην το σκέφτεσαι καθόλου», είπε ο πρεσβύτερος στον άλλο, έναν μακρινό ταξιδιώτη από την Ανατολή. Το χέρι του ήταν στηριγμένο στον ώμο του δεύτερου. «Είσαι φιλοξενούμενός μας και αλίμονο αν δε σε περιποιούμασταν όπως αρμόζει στους φίλους! Η τιμωρία του Ξένιου Δία θα ήταν μεγάλη».

Οι ευχαριστίες του ξένου έδωσαν τη θέση τους σε παθιασμένες κραυγές μυριάδων ατόμων. Το πλάνο άνοιξε και απathanάτισε μια ρωμαϊκή αρένα, με έναν φοβισμένο νεαρό να κοιτάζει το αλυσοδεμένο λιοντάρι μαρμαρωμένος στη θέση του. Ενώ ο φύλακας το τραβούσε μπροστά στο κέντρο της αρένας κι εκείνο μούγκριζε, ο άνθρωπος ζάρωσε ακόμα περισσότερο στη γωνία του υπό τους ήχους αποδοκιμασιών από το πλήθος.

«Μα καλά», έκανε μία γυναίκα στην πρώτη σειρά, ενώ τα βραχιόλια της κουδούνιζαν σε κάθε κίνηση της βεντάλιας της, «πόσο αξιοθρήνητος είναι αυτός ο ανθρωπάκος! Να τρέμει έτσι και μετά να περιμένει πως έχει ελπίδες να νικήσει;»

«Όχι ο ίδιος». Ένα σαρδόνιο χαμόγελο αποτυπώθηκε στο πρόσωπο του συζύγου της. «Ο Θεός του θα τον σώσει».

Με ένα απλό «κλικ» η αλυσίδα άνοιξε και το λιοντάρι χίμηξε ελεύθερο πάνω στον χριστιανό. Προτού προλάβει να κλείσει τα δόντια του γύρω από τον λαιμό του, το σκηνικό άλλαξε και πάλι.

«Αυτός ο λαός δε γονατίζει παρά μόνο μπροστά στους νεκρούς του. Αυτός ο λαός δε γονατίζει παρά μόνο μπροστά στους νεκρούς του! Αυτός ο λαός...»

«Πάψε πια!»

Η φρίκη απλωνόταν σε όλο τον κάμπο. Ποτάμια αίματος χώριζαν το ένα πτώμα από το άλλο, τα λιγοστά όπλα που δεν είχαν σφετεριστεί Εκείνοι κείτονταν αχρηστεμένα πλάι στους ιδιοκτήτες τους, το μοναδικό τους κειμήλιο για τον άλλο κόσμο. Μονάχα στην άκρη του ξέφωτου δύο στρατιώτες μετρούσαν τις τελευταίες τους ανάσες, ξαπλωμένοι αντικριστά στα πληγωμένα τους πλευρά.

«... δε γονατίζει παρά μόνο μπροστά στους νεκρούς του. Αδελφέ μου, πρέπει να το δεχτείς, πρέπει να το πιστέψεις, μπορούμε να τα καταφέρουμε...»

«ΣΤΑΜΑΤΑ ΠΙΑ!» Η φωνή του άλλου αντήχησε σ' όλη την πεδιάδα, ένας γοερός λυγμός βγήκε από το λαρύγγι του. «Σταμάτα», είπε σπασμένα, με το στήθος του να τραντάζεται από τα αναφιλητά,

«δε βλέπεις; Δεν μπορείς να δεις; Δεν έχει απομείνει τίποτα· τίποτα...»

«Μακροπρόθεσμος στόχος της ίδρυσης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας είναι η συγκρότηση ισχυρών δεσμών μεταξύ των κρατών που έχουν πληγεί από τις πολεμικές συρράξεις των τελευταίων ετών». Ο δημοσιογράφος ίσιωσε τα χαρτιά του, ανέτρεξε στις προηγούμενες σελίδες και κοίταξε την κάμερα. «Ακολουθώντας τη θέσπιση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας, ο νέος οργανισμός πρεσβεύει το όραμα του ενωσιακού οικοδομήματος, το όραμα μιας Ενωμένης Ευρώπης που...»

«Άντε από κει, παλιο-Αφγανοί». Η συμμορία ξέσπασε σε γέλια, καθώς ο αρχηγός πλησίαζε τον μικρό μετανάστη. Τον κόλλησε στον τοίχο κι εκείνος άφησε ένα επιφώνημα έκπληξης. «Τι φωνάζεις, ρε βλαμμένο, παράσιτο της κοινωνίας μας; Να πας από κει που 'ρθες, γέμισε η χώρα με του λόγου σας. Ήρθε η ώρα να την πληρώσετε κι εσείς, που μου το παίζετε και κάποιοι».

«Η Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων προτάσσει τις πανανθρώπινες αξίες της ελευθερίας της έκφρασης, της ισότητας άνευ διακρίσεων...»

«Μακριά από τους μαύρους, παιδί μου, είμαστε και σε κεντρική περιοχή, ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί».

«... τον σεβασμό και την ανεκτικότητα απέναντι στις έμφυλες ταυτότητες...»

«Η ομοφυλοφιλία είναι τάση της εποχής, απομακρυνόμαστε από τις παραδόσεις μας».

«... την ανεξιθρησκεία...»

«Αυτός λέει ότι είναι, και καλά, ισλαμιστής, αλλά τους ξέρω εγώ αυτούς, όλοι τζιχαντιστές καταλήγουν».

«... το δικαίωμα στη ζωή».

«Έπτά νεκροί καταγράφηκαν, σύμφωνα με μαρτυρίες αυτοπτών μαρτύρων, έπειτα από τα θερμά επεισόδια που έλαβαν χώρα χτες

στο κέντρο της πρωτεύουσας. Μήπως έχει αλλοιωθεί η ταυτότητά μας; Ποιοι είμαστε τελικά;»

«Ποιοι είμαστε;» επανέλαβε χαμηλόφωνα η φιγούρα, παρακολουθώντας τους κύκλους που εξαφανίζονταν στην επιφάνεια του νερού. Τα νερά γαλήνεψαν, ο ουρανός είχε βαφτεί κατάμαυρος και όλοι οι ήχοι είχαν σταματήσει. Έκανε ψύχρα, μια πρωτοφανή για καλοκαίρι ψύχρα. Η φιγούρα σηκώθηκε, επισκόπησε με το βλέμμα το τοπίο μπροστά της, την απεραντοσύνη του θέρετρου και του νυχτερινού ουρανού, και κοίταξε πάλι κάτω.

Στο ήρεμο πλέον ρυάκι καθρεφτιζόταν η ίδια. Κάτω απ' την κουκούλα το ένα προσωπείο διαδεχόταν το άλλο. Άντρας, γυναίκα, νέος, γερασμένος, γηγενής, μετανάστης, πρόσφυγας, λευκός, έγχρωμος, ετεροφυλόφιλος, ομοφυλόφιλος, χριστιανός, ισλαμιστής, βουδιστής, ιουδαίος, άθεος, άπορος, ευκατάστατος, αρτιμελής, ανάπηρος, υγιής, άρρωστος, με ή χωρίς ελπίδα και οτιδήποτε στο ενδιαμέσο. Εμείς και οι άλλοι. Εγώ κι εσύ. Όλοι μας και κανέναν ταυτόχρονα. Εγώ, ο ξένος.

Τάσσα Μπιτσάνη, Αϊτή. Ξημερώνει, 70X100, Μικτή τεχνική

ΔΙΗΓΗΜΑ

Β' Βραβείο Διηγήματος εξ ημισείας: Μαρία-Ειρήνη Παπαγιάννη,
Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη

Εγώ, ο ξένος

«Καλημέρα, Ρόμπιν, δε θα το πιστέψεις τι έγινε σήμερα! Απολύθηκα! Α-πο-λύ-θη-κα! Ο διευθυντής με είδε πάλι να κοιμάμαι στο γραφείο και με ανάγκασε να εγκαταλείψω τη δουλειά. Ήταν πολύ αστείο, Ρόμπιν! Εγώ, ο πιο τακτικός υπάλληλος, με το βραβείο του «εργαζόμενου του μήνα», να κάνω έξαλλο τον διευθυντή! Μόλις ακούσεις το μήνυμα στον τηλεφωνητή σου, πάρε με τηλέφωνο να μιλήσουμε. Έχω μια καταπληκτική ιδέα!»

«Αγόρι μου καλό, τι λες;» με ρώτησε παραξενεμένος ένας παππούς που πέρασε από δίπλα μου, κρατώντας μια σακούλα με τα ημερήσια ψώνια.

Δεν το έδωσα σημασία. Πέταξα το κινητό στην τσάντα μου και έτρεξα σπίτι πετώντας.

Όπως μάθατε ήδη, σήμερα έχασα τη δουλειά μου. Δεν μπορώ να πω ότι στενοχωρήθηκα ιδιαίτερα. Αγαπώ το επάγγελμα του δικηγόρου, χωρίς αυτό αισθάνομαι πως είμαι ένα τίποτα, αλλά η καθημερινότητά μου είχε καταντήσει εξαντλητική. Πώς είναι δυνατό να απολαμβάνεις τη ζωή όταν κοιμάσαι τρεις ώρες κάθε μέρα και περνάς τον καιρό σου γράφοντας συμβόλαια και βάζοντας υπογραφές σε ανούσια έγγραφα; Κάθε νύχτα επέστρεφα περασμένα μεσάνυχτα στο διαμέρισμά μου και ένιωθα λες και οι ευτυχισμένοι άνθρωποι στις αφίσες από τη Χαβάη, την Κένυα και την Αβάνα, μέρη που πάντα ήθελα να γνωρίσω, με περιγελούσαν. Το πρωί στο γραφείο εξαντλημένος κοιμόμουν πού και πού και ονειρευόμουν ταξίδια σε

χώρες εξωτικές. Σε μια τέτοια στιγμή με πέτυχε και ο κύριος Ντάνκαν, ο διευθυντής.

Ο αδερφός μου, ο Ρόμπιν, σίγουρα δε θα χαρεί αν μάθει τι αποφάσισα να κάνω. Πριν από λίγη ώρα βρήκα αγοραστή για το σπίτι, το αυτοκίνητο και πούλησα στο διαδίκτυο κάποια πράγματα ακόμη, για να προετοιμάσω τη φυγή μου. Το «έγκλημά» μου ήταν από καιρό προμελετημένο! Η απόλυσή μου στάθηκε η ιδανική αφορμή, για να το πραγματοποιήσω. Εγώ, ο Έντι Μαρκόνε, θα άφηνα για πρώτη φορά στα τριανταπέντε χρόνια της ζωής μου τη μικρή μου πόλη στη γωνιά των Ηνωμένων Πολιτειών και θα γύριζα όλο τον κόσμο! Για πρώτη φορά στη βαρετή ζωή μου θα ήμουν... ένας ξένος!

Η απογείωση του αεροπλάνου σήμερα, λίγες μέρες μετά το... ευτυχές περιστατικό ήταν εντυπωσιακή. Καθώς ένας συμπαθητικός αεροσυνοδός μου έτεινε μία κούπα με ζεστό τσάι, αισθανόμουν κοιτώντας έξω από το μικρό παραθυράκι σαν ήρωας του Ιούλιο Βερν. Νέος (σχετικά), ενθουσιώδης και έτοιμος να ανακαλύψω νέες χώρες, πολιτισμούς, συνήθειες, ακόμη και την άβυσσο του ωκεανού ή το φεγγάρι αν μου δινόταν η ευκαιρία. Πρώτος σταθμός η Ταϊλάνδη.

Η πρωτεύουσα είναι πανέμορφη: ψηλοί ουρανοξύστες και βουδιστικοί ναοί, με το τρένο να περνάει –τι περίεργο!– πάνω από τα αυτοκίνητα σαν να αιωρείται, συνέθεταν ένα τοπίο εξαιρετικά ενδιαφέρον. Τους περισσότερους δρόμους τους διασχίζω με τα πόδια, εκτός αν βρεθεί στον δρόμο μου κάποιος φιλικός οδηγός, πρόθυμος να με μεταφέρει με το μηχανάκι του σε κάποια πλωτή αγορά, όπου μπορώ να προμηθευτώ έναν χυμό μάνγκο ή λίγο κρύο τσάι, ώστε να αντέξω την τρομερή ζέστη που αισθάνεσαι ότι κολλάει σχεδόν επάνω σου. Το πρωί πήγα σε μια φάρμα με ελέφαντες. Είναι ίσως τα πιο φιλικά ζώα του κόσμου. Το ύφος τους, όταν βοηθούσα τον εκτροφέα τους να τους ταΐσει, με έκανε να χαμογελάσω όπως κι αυτοί. Έτσι είναι τελικά η πραγματική ευτυχία;

Έναν μήνα μετά αφήνω την υπέροχη αυτή χώρα. Προσγειώνομαι στο Πεκίνο, μια πόλη με πλούσια ιστορία, τόσο αχανή που στο βάθος δε βλέπεις παρά πολυκατοικίες, στον ορίζοντα και πάνω από το

κεφάλι σου δυσκολεύεσαι να αντικρίσεις τον ουρανό. Χρησιμοποιώ κάθε διαθέσιμο μέσο μεταφοράς, για να θαυμάσω όλα τα παλάτια, τα μουσεία, τους ναούς, μεταφέρομαι ακόμη και σε άλλες πόλεις, για να δω κάθε πτυχή αυτής της μυστηριώδους χώρας. Ένα μεσημέρι μια οικογένεια με κάλεσε να φάω μαζί της στο σπίτι. Εντυπωσιάστηκαν που ένα κοντός, ξανθούλης ξένος είχε το κουράγιο να φτάσει μέχρι το σχεδόν ξεχασμένο από το Θεό χωριό τους στα βουνά.

Η περιπλάνησή μου δεν είναι πάντα εύκολη. Στη Ρωσία σε μια στάση του Υπερσιβηρικού τρένου ανάμεσα σε δύο πόλεις κατέβηκα να θαυμάσω το απόκοσμο ερημικό τοπίο του δάσους και αφηρημένος ξέμεινα εκεί. Μία μέρα ολόκληρη περίμενα μόνος μου στην άκρη των γραμμών αγκαλιά με τον σάκο μου και ένα σακουλάκι τηγανίτες που μου είχαν δώσει ως αντάλλαγμα κάτι κύριοι για τη βοήθειά μου σε μια δουλειά. Παγωμένο σχεδόν με βρήκαν οι επιβάτες του επόμενου δρομολογίου και με περιέθαλψαν με κουβέρτες, βότκα και νόστιμα γλυκά.

Το ταξίδι αυτό είναι ένα ελεύθερο ταξίδι, χωρίς προγράμματα, χάρτες και χρονικούς περιορισμούς. Κάνω πρόχειρες, εποχιακές δουλειές, για να αποκτήσω τα προς το ζην. Πριν λίγες μέρες στη Ρόδο σέρβιρα ποτά και χυμούς σε ένα μπαρ επάνω στην ακτή στους σαράντα βαθμούς υπό τον ήλιο. Έπαθα άσχημα εγκαύματα και έψαχνα στα μαγαζιά της παλιάς πόλης λίγο γιαούρτι και ένα αντηλιακό, για να ανακουφίσω τον πόνο. Αποφάσισα έπειτα να αναζητήσω ένα επάγγελμα... εσωτερικού χώρου κοντά στο Κάστρο του Μεγάλου Μάγιστρου. Το ελληνικό καλοκαίρι δεν αστειεύεται.

Στο Μαρόκο πάλι ανάμεσα σε αρώματα, χρώματα και δαιδαλώδη σοκάκια ένας έμπορος μου πρότεινε να με προσλάβει στη δουλειά του στο μεγάλο παζάρι. Φαίνεται πως η φυσιογνωμία του «ξένου», παντελώς άμαθου στη ζέστη, το κρύο ή την ίδια τη ζωή, του φαινόταν πολύ πιο εξωτική από τους πύθωνες στο εμπόρευσμά του.

Σιγά-σιγά μεγαλώνω. Τα μάτια μου έχουν δει τόσες εικόνες αυτούς τους μήνες που τα αισθάνομαι σαν έναν σκληρό δίσκο υπολογιστή έτοιμο να γεμίσει. Φτάνω στην Ισλανδία, ευτυχώς την

άνοιξη, και οι μέρες μου κυλάνε... συνηθισμένα: το πρωί εργάζομαι σε ένα καφέ στο κέντρο του Ρέικιαβικ και το βράδυ παίρνω τους δρόμους και τα βουνά, για να γυρίσω τα νησιά της χώρας απ' άκρη σ' άκρη. Έστειλα μήνυμα στην οικογένειά μου χτες. «Είδα το Βόρειο Σέλας, μητέρα!» Δε μου απάντησε κανένας ακόμα. Μήπως κι αυτό δεν είναι τελικά ένα είδος ρουτίνας;

Οι ντόπιοι με χαιρετάνε στον δρόμο με τ' όνομά μου. Κάποιος δημοσίευσε, απ' ό,τι είδα, ένα άρθρο σε μια τοπική εφημερίδα με την ιστορία μου. Το τηλέφωνο χτυπάει, δέχομαι πολλές κλήσεις από ανθρώπους από διάφορες περιοχές.

– Πώς αποφασίσατε να κάνετε κάτι τόσο ριψοκίνδυνο;

– Να σας πω την αλήθεια, δε θυμάμαι πλέον από πού ξεκίνησαν όλα.

– Σας λείπει το σπίτι σας, η οικογένειά σας;

– Αρκετά. Μόνο που δεν είμαι σίγουρος αν έχω πλέον τίποτα από τα δύο.

– Δε θα θέλατε να αποκτήσετε; Να βρείτε έστω μία σταθερή δουλειά;

Κάποιος επίμονος τύπος φαίνεται να γνωρίζει τέλεια την ψυχική μου κατάσταση, την εξάντληση που αρχίζει να αχνοφαίνεται αν κοιτάξει κανείς πίσω από τις πανέμορφες αναμνήσεις, τα μέρη όπου έζησα και τους φίλους που γνώρισα σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Εκμεταλλευόμενος τη μελαγχολία μου –και την απροθυμία μου να συζητήσω σε μια ξένη γλώσσα που δε γνωρίζω καλά– μου προτείνει να εργαστώ ως στέλεχος σε μια νέα, δική του επιχείρηση. Η ιστορία μου, λέει, τον εντυπωσίασε και πιστεύει ότι οι διευρυμένοι από τα ταξίδια ορίζοντές μου και οι γνώσεις μου στη Νομική είναι ό,τι χρειάζεται η εταιρεία του, για να ανθίσει. Μου φάνηκε αρκετά δελεαστικό. Του έστειλα τα στοιχεία μου, για να ξεκινήσω από αύριο τη δουλειά.

Τη νύχτα είδα ένα περίεργο όνειρο: ήμουν φυλακισμένος σε ένα σπιτάκι, γέρος πια, και η ζωή περνούσε από μπροστά μου σαν ταινία. Είδα να τρέχουν γύρω του το αφεντικό, εκείνος ο επιβάτης του

Υπερσιβηρικού, ακόμη και η μάνα μου, κι εγώ δεν μπορούσα να ξεφύγω από την κλειδωμένη πόρτα. Ξύπνησα καταϊδρωμένος. Όχι, όχι, όχι πάλι!

Η ώρα ήταν περασμένες τρεις. Ετοίμασα την τσάντα μου και βγήκα έξω, έχοντας μια ελπίδα πως ο κρύος αέρας στο πρόσωπό μου θα με συνεφέρει. Περνώντας έξω από τη διεύθυνση της επιχείρησης που είχα σημειώσει σε ένα χαρτί το απόγευμα, της εταιρείας που τα γραφεία της θα γίνονταν σπίτι μου και το σπίτι μου θα το μεταμόρφωνε σε γραφείο, έμεινα ακίνητος για λίγη ώρα. Μετά από αυτό έγιναν όλα τόσο γρήγορα: άρχισα να τρέχω, κάλεσα μέσα στη νύχτα ένα ταξί και με μετέφερε στο αεροδρόμιο του γειτονικού Κέφλαβικ. Μπήκα λαχανιασμένος στο γραφείο της τοπικής αεροπορικής εταιρείας.

– Καλησπέρα. Ποια είναι η φτηνή πτήση που έχετε; Είναι ανάγκη να φύγω γρήγορα.

– Για ποιον προορισμό;

– Για οποιονδήποτε, σας παρακαλώ. Μπορείτε να μου βρείτε τώρα ένα εισιτήριο;

– Πρώτη φορά μου ζητάνε εισιτήριο χωρίς συγκεκριμένο προορισμό, κύριε.

Με κοίταζε σαν να ήμουν τρελός. Πληκτρολόγησε κάποια στοιχεία και μετά από λίγα λεπτά –αιώνα για μένα– μου είπε: «Σε μία ώρα υπάρχει μία θέση στην πτήση μας για το Μπέργκεν. Σας βολεύει η θέση 7B;»

Δε χρειάστηκε να πει τίποτα παραπάνω. Το αγόρασα με τις λίγες κορώνες που ευτυχώς είχα μαζί μου και έτρεξα προς τον έλεγχο. Σταμάτησα για μια στιγμή και γύρισα προς το μέρος της.

– Δεν έχω τίποτα, κυρία! Η χώρα σας, η ζωή, όλα είναι πανέμορφα, όμως μου λείπει ένα πράγμα: όπου κι αν είμαι, δε θέλω να πεθάνω περιορισμένος όπως ήμουν στην αρχή! Θέλω να παραμείνω για πάντα «ο ξένος»!

ΔΙΗΓΗΜΑ

Β' Βραβείο εξ ημισείας: Αικατερίνη Πατέρα -

2^ο Πρότυπο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης

Εγώ ο ξένος

Σηκώνω τα μάτια μου ψηλά. Ο ουρανός ίδιος με χθες, μα πιο απόμακρος σαν να μου λέει «είσαι ξένη». Τα μάτια μου κοιτούν το χώμα τώρα. Σκύβω, το πιάνω και είναι υγρό λες και έχει βρέξει, μα ο ουρανός είναι φωτεινός - κι ας είναι απόμακρος. Μου έρχονται αναμνήσεις απ' τα χρόνια που ήμουν νέα. Τότε η γη ήταν ζεστή κι ο αέρας μου έδινε δύναμη. Τώρα ούτε να σταθώ δε μπορώ. Να, τώρα δα μόλις έσκυψα και πόνεσα πολύ. Κάνω ένα βήμα και πέφτω κάτω μονομιάς. Ύστερα απορώ γιατί όλοι μου φωνάζουν. Τους κουράζω πολύ φαίνεται και τους ταλαιπωρώ. Αχ πόσο θα 'θελα να μην τους κουράζω κι ας σημαίνει αυτό ότι θα πάψω να περπατάω για πάντα. Έτσι κι αλλιώς τώρα πια δεν με αναγνωρίζω ούτε εγώ η ίδια. Ξένη στο ίδιο μου το πονεμένο σώμα να ζητάω το χέρι ενός παιδιού. Ποτέ δεν ήμουν έτσι. Με θυμάμαι πάντα ζωντανή, με πάθος και ενέργεια, να γυρίζω από δουλειά σε δουλειά, να περηφανεύομαι για τις δυνάμεις μου και οι άλλοι να ρωτάνε «μα καλά πώς μπορείς και τα κάνεις όλα αυτά; Εγώ στη θέση σου θα 'χα πέσει κάτω». Κι όμως εγώ πάλευα με τη ζωή, τη φτώχεια, τα προβλήματα, ακόμη και με πολέμους πάλευα και περπατούσα από πόλη σε πόλη και ξαγρυπνούσα. Η μάνα μου φαίνεται το ήξερε απ' την αρχή ότι θα άντεχα κι έτσι δεν σταμάτησε ούτε μια μέρα να με πηγαινοφέρνει

στην παραλία και τον Λευκό τον Πύργο σαν ήμουν ακόμη μωρό, γιατί οι γιατροί έλεγαν ότι είχα πρόβλημα με την αναπνοή μου. Παλέψαμε τότε στη χούντα σαν τα αγρίμια για να επιβιώσουμε. Δόξα σοι ο Θεός τα καταφέραμε και με τα λίγα. Τώρα όλοι τα έχουνε όλα και πάλι κλαίνει, κλαίω κι εγώ που δεν μπορώ πια ούτε τα μισά απ' αυτά να δώσω.

Πετάω κάτω το υγρό χώμα και βαδίζω αργά. Μόλις πέρασε μια γυναίκα. Με χαιρέτησε. Ούτε που κατάλαβα ποια ήταν κι ας την χαιρέτησα κι εγώ θερμά. Μα πού ήθελα να πάω; Μόλις τώρα βγήκα έξω για να πάω κάπου. Κοιτάω γύρω μου και βλέπω στενά περίεργα και άγνωστα. Και τώρα; Δε θα πάρω την κόρη μου, δε θα την ανησυχήσω, όπως την άλλη φορά. Πρέπει να ήταν πριν δύο εβδομάδες, όταν, σαν τώρα πάλι, είχα βρεθεί κάπου παράξενα. Κάλεσα αμέσως την κόρη μου από έναν φούρνο. Της είπα «έλα να με πάρεις γιατί κουράστηκα και δεν μπορώ άλλο να περπατήσω». Τι να της έλεγα; Ότι είχα χαθεί; Ότι δεν ήξερα πού με είχαν φέρει τα ίδια μου τα πόδια; Τα πόδια που κάποτε έμοιαζαν με εκείνα του αλόγου, που με μεγάλες δρασκειλιές έτρεχαν εδώ κι εκεί και φρόντιζαν τα πάντα; Κι όμως, εκείνη το κατάλαβε κι ας μην είπε λέξη μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι.

Κάποιες φορές κρυφακούω. Κακό όσο να πεις αλλά το κάνω. Προσπαθώ να πιάσω έστω λίγες λέξεις για να καταλάβω αν λένε για μένα λόγια που κρύβουν λύπηση. Μια φορά η κόρη μου μιλούσε στον άντρα της με ύφος τόσο εκνευρισμένο, που πίστεψα ότι θα με έδιωχνε πια μια και καλή απ' το σπίτι. Του έλεγε πως η κατάσταση έχει ξεφύγει. «Βγαίνει έξω και χάνεται, περπατάει από εδώ μέχρι εκεί και πέφτει δέκα φορές», του 'λεγε. «Της έχω πει να παίρνει μαζί της κινητό και το κουδουνάκι για να έχουμε το κεφάλι μας ήσυχο

κι αυτή το χαβά της. Νομίζει ότι είναι ακόμη τριάντα πέντε!»
Στενοχωρήθηκα πολύ και από τότε σπάνια βγαίνω. Όλη μέρα
ξαπλώνω και κοιμάμαι σαν πεθαμένη, μόνο που εμένα με μαλώνουν,
ενώ εκείνους τους θυμούνται με νοσταλγία.

Κάποτε μεγάλωνα τα εγγόνια μου. Σαν να 'ταν δικά μου
παιδιά. Τα τάζα, τα έπαιζα, τα κοιμιζα και τίποτε δεν τους έλειπε.
Πιο πολλές ώρες περνούσανε μαζί μου παρά με τους γονείς τους,
μιας και εκείνοι δούλευαν σε άλλη πόλη. Κάναμε βόλτες κάθε μέρα
και τραγουδούσαμε και χορεύαμε. Φωνές, τσιρίδες κι εγώ τα μάλωνα
να κάνουν ησυχία. Πόσο θα 'θελα τώρα αυτές τις τσιρίδες. Τώρα πια
μόνο τα κεφάλια τους σκυμμένα βλέπω μπροστά από ένα βιβλίο ή
κινητό και κάπου κάπου αχνές λέξεις «Γεια σου γιαγιά».

Τα χάπια μου έχουν γίνει τόσο πολλά, που ούτε να τα μετρήσω
δε μπορώ. Ένα για τις αρθρώσεις, ένα για την πίεση, το άλλο το γκρι
τι είναι; Τι σημασία έχει... Ούτως ή άλλως και οι αρθρώσεις μου
πονάνε και πίεση υψηλή έχω. Καμιά φορά ξεχνάω να τα πάρω, άλλες
μέρες πάλι σκέφτομαι «κι αν δεν τα πάρω, τι; Μήπως με βοηθάν σε
κάτι;»

Θυμήθηκα. Είμαι πίσω από το σούπερ μάρκετ και εκεί ήθελα να
πάω. Περπατάω λίγο και να 'μαι τώρα μπροστά στην είσοδο. Μπαίνω
μέσα, παίρνω ένα παστέλι και ένα γάλα και κατευθύνομαι προς το
ταμείο. Έχει ουρά. Θα περιμένω. Μια γυναίκα μπροστά μου με το
μωρό της, δεξιά ένας νεαρός και η σύντροφός του και πίσω μου μια
παρέα παιδιών γύρω στα δεκαεφτά. Είναι δύσκολο να είσαι ξένος.
Ξένος στη γειτονιά σου, ξένος και στο σώμα σου. Είναι δύσκολο να
θες να τρέξεις, μα τα πόδια σου, μουδιασμένα κάτω από μια μάλλινη
κουβέρτα, να τρέμουν. Είναι δύσκολο να θες να μαγειρέψεις μα η

σούπα να έχει ζάχαρη και από το ρυζόγαλο να λείπει το ρύζι. Είναι δύσκολο να θες να ζήσεις όπως είχες μάθει να ζεις τόσα χρόνια και να μην μπορείς. Θα ήθελα να ζητήσω συγγνώμη που δεν μπορώ να τους φροντίσω. Συγγνώμη που θέλω κάποιον να με προσέχει όταν κάνω ντουζ. Συγγνώμη που πρέπει να χάνουν χρόνο απ' τις δουλειές τους για να με πηγαίνουν στο γιατρό. Συγγνώμη που δεν μπορώ να σταθώ στο κορμί μου. Συγγνώμη που δεν ακούω, δε βλέπω, δε θυμάμαι... «Συγγνώμη, κυρία, δύο δέκα κοστίζουν», η φωνή της ταμίας. «Μήπως μπορώ να καλέσω την κόρη μου;»

Τάσσα Μπιτσάνη, Ερημιά και Ελπίδα, 70Χ50, Ακρυλικό

ΔΙΗΓΗΜΑ

Γ' Βραβείο εξ ημισείας: Νίκη Αγγελοπούλου -

Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη

Εγώ ο ξένος

Ζούμε σε έναν κόσμο, στον οποίο ο καθένας αισθάνεται ξένος. Βιώνουμε τη μοναξιά, την αποξένωση, μέσα από αυτές αναπνέουμε. Μιλώντας για τη μοναξιά, καθένας θα μπορούσε να σκεφτεί κάτι διαφορετικό, καθένας έχει έναν λόγο να νιώθει ξένος ανάμεσα στους άλλους. Διότι οι άνθρωποι έχουν την τάση να γίνονται σκληροί και να αποστρέφονται καθετί αλλότριο - ρούχα, εθνικότητα, εμφάνιση, προτιμήσεις. Ωστόσο, τι συμβαίνει όταν κανείς άλλος δεν σε αποξενώνει, παρά ο ίδιος ο εαυτός σου; Τι συμβαίνει, όταν αισθάνεσαι πως δεν έχεις ρίζες, πως δεν ανήκεις πουθενά;

Όταν η οικογένειά μου μετακόμισε σε ένα νησί, ήμουν πολύ μικρή για να διαπιστώσω την πραγματικότητα. Έτσι, λοιπόν, το νησί εκείνο έγινε για τα επόμενα πέντε χρόνια η καθημερινότητά μου. Μπορώ ακόμα να θυμηθώ τις εντυπωσιακές, γαλάζιες - αν και αυτόχρονα κρύες - παραλίες, τα μικρά χωριά, από τα δέντρα των οποίων έκοβα με τη φίλη μου καρπούς, τον παιδικό σταθμό με τα χαλίκια και την άμμο η οποία σε σκόνιζε ολόκληρο και τις κυρίες που συνεχώς φώναζαν «Μην κάνετε λάσπες με την άμμο!». Θυμάμαι, ακόμη, το πάρκο της γειτονιάς μου, που βρισκόταν απέναντι από το μαγαζί που ψώνιζα παπούτσια με τη μαμά μου, στους θάμνους του οποίου βρίσκονταν μικρά κουνελάκια(!) Η ζωή στο νησί ήταν απλή και

όμορφη, μια ζωή που ενδεχομένως μπορούσα και θα ήθελα να έχω. Πάντα, όμως, δεν λησμονούσα πως αλλού είναι το πραγματικό μου σπίτι. Πως σε μια πόλη, δέκα ώρες μακριά, βρίσκονταν η γιαγιά, ο παππούς μου, ο αγαπημένος μου ξάδερφος.

Κι ενώ είχα αρχίσει να συνηθίζω την καινούρια μου καθημερινότητα, ανακοινώθηκε η μετάθεση του πατέρα μου σε μια άλλη περιοχή μακριά από το νησί μας, αν και λίγο πιο κοντά στον ξάδερφό μου. Εκείνη την περίοδο ήμουν μεγαλύτερη και ωριμότερη και μπόρεσα να κατανοήσω τη μεγάλη αυτή αλλαγή, καθώς και τις απώλειες που αυτή επέφερε. Έμαθα, έτσι, να μοιράζω τη σκέψη μου σε τρία, πλέον, μέρη. Τα οκτώ χρόνια που ακολούθησαν, παραμένουν λίγο θολά στη μνήμη μου. Ωστόσο, κάθε φορά που εκείνες οι αναμνήσεις θόλωναν, οι στιγμές από το νησί ξεθώριαζαν, σχεδόν εξέλειπαν. Όσο για την πόλη στην οποία είχα γεννηθεί, είχα ολοκληρωτικά απολέσει κάθε μικρή ενθύμησή της.

Η εποχή εκείνη ήταν σχετικά σκληρή και οι άνθρωποι εκεί, ακόμη περισσότερο. Εντούτοις, κατάφερα να κάνω ορισμένα βήματα, να βρω τα πατήματά μου. Την περίοδο αυτή, και καθώς αντιμετώπιζα το μεταβατικό στάδιο που θα με ενέτασσε στην εφηβεία, οι συναισθηματικές μεταβολές συνεχώς πλήθαιναν. Το γεγονός αυτό, σε συγκεκριισμό με ένα ξένο περιβάλλον και με την εσωστρέφεια που ανέκαθεν με χαρακτήριζε, με έφερε αντιμέτωπη με ένα κύμα μοναξιάς, το οποίο ενδόμυχα δεν μπόρεσα ποτέ να αποτάξω. Νέες συνθήκες εγκαταστάθηκαν και πάλι στη ζωή μου, αυτή τη φορά με δική μου επιλογή, όταν αποφάσισα να επιλέξω ένα Γυμνάσιο που δεν ήταν γενικό, στο οποίο δεν βρισκόταν κανένα οικείο πρόσωπο των σχολικών αναμνήσεων του Δημοτικού.

Βρισκόμενη για ακόμα μία φορά σε ένα περιβάλλον που δεν είχα συνηθίσει, έμαθα πλέον να προσαρμόζομαι με σχετική ευκολία, σχεδόν ασυνείδητα. Δημιούργησα νέες, ισχυρότερες φιλίες που διαρκούν μέχρι σήμερα. Καθώς, λοιπόν, βρισκόμουν στον όγδοο χρόνο της διαβίωσής μου στην περιοχή αυτή, και παράλληλα στον πρώτο χρόνο της παραμονής μου στο συγκεκριμένο Γυμνάσιο, μια

πολυπόθητη αλλαγή τάραξε για άλλη μια φορά τα νερά της φαινομενικής στασιμότητας: μια νέα μετάθεση προμήνυε την επιστροφή μας στην πόλη στην οποία γεννήθηκα, στον τόπο από τον οποίο ακούσια είχαμε απομακρυνθεί: τη Θεσσαλονίκη. Ήμουν και πάλι έτοιμη να μετατρέψω αυτό που κάποτε αποκαλούσα καθημερινότητα σε μια ανάμνηση. Όμως, αυτή τη φορά, δεν αισθάνθηκα θλίψη ή απογοήτευση, καθώς αυτό ακριβώς αποζητούσα και πρόσμενα, από την πρώτη στιγμή που αναγκαστήκαμε να φύγουμε. Χωρίς να είμαι ιδιαίτερα συνδεδεμένη με ό,τι θα αποχωριζόμουν – πέρα από ελάχιστες εξαιρέσεις – απέφυγα τη στιγμή του αποχωρισμού και το καλοκαίρι, στη διάρκεια του οποίου γινόταν η μετακόμιση, εγκαταστάθηκα στη γιαγιά μου, που διέμενε στη Θεσσαλονίκη. Η προσαρμογή, το Σεπτέμβριο, στο καινούριο σχολείο, ήταν και πάλι «αναίμακτη». Στην πορεία, όμως, της φοίτησής μου, ανακάλυψα πως το συγκεκριμένο σχολείο δεν κάλυπτε τις ανάγκες μου ούτε τις προσδοκίες μου. Συνηθισμένη, πλέον, στη φυγή, ύστερα από δύο χρόνια, αποφάσισα για μια τελευταία φορά να αλλάξω σχολείο.

Οι μεταβολές στη ζωή μου, κάθε άλλο παρά με στενοχώρησαν ή με απογοήτευσαν. Διέπλασαν, ωστόσο, το χαρακτήρα μου με έναν τρόπο παράξενο, αν και μοναδικό. Είχαν ως απόρροια, να αισθάνομαι πάντοτε και παντού ξένη. Λόγω του ότι «έξις δευτέρα φύσις», συνήθισα να συνάπτω επιδερμικές σχέσεις με τους γύρω μου, θεωρώντας πως τίποτα δεν είναι μόνιμο. Έμαθα να κρατώ αποστάσεις και να προβάλλω αντιστάσεις στους ανθρώπους, να μην εκφράζομαι όπως θα ήθελα, να μην συνδέομαι με τίποτα και με κανέναν. Αυτό είναι ένα βάρος που ακόμα με ακολουθεί, αφού δεν μπορώ να επαναπαυτώ στη μονιμότητα, η οποία μου προκαλεί πολλές φορές θλίψη, γεγονός το οποίο αντικατοπτρίζεται στα ενδιαφέροντα και τις δραστηριότητές μου, τα οποία συνέχεια αλλάζουν, αφήνω ανολοκλήρωτα ή παρατώ.

Είναι φορές που αισθάνομαι σαν αυτοματοποιημένη μηχανή, χωρίς αυτό να είναι αποκλειστικά αρνητικό. Ένα θετικό απόκοτο,

λόγου χάρη, είναι η δυνατότητα που απέκτησα να προσαρμόζομαι χωρίς να καταβάλλω ιδιαίτερη προσπάθεια, σχεδόν αυτόματα. Ωστόσο, η προσωπικότητά μου έχει στιγματιστεί από το ότι πάντα κάτι θα αφήνω πίσω. Οι αναμνήσεις και κάθε εμπειρία που κάποτε έζησα, είναι σαν ένα κουτί με παλιές φωτογραφίες που – αν και ενδέχεται να μου πρόσφεραν στιγμές τέρψης – κλειδώνονται στο πατάρι. Έχω αναπτύξει, δηλαδή, την ικανότητα να αποκόπτω κάθε σύνδεση, κάθε σημείο επαφής με προηγούμενες καταστάσεις, ξεχνώντας τες. Όλα αυτά με έχουν καταστήσει ολίγον τι απροσπέλαστη και με έχουν σχεδόν «καταδικάσει» στη διαμόρφωση πρόσκαιρων σχέσεων και συναναστροφών. Μέσα από όλες αυτές τις δυσκολίες, οι οποίες αποτέλεσαν πρόσκομμα σε πολλά σημεία της προσωπικής μου προόδου, μέσα από τη μοναξιά και την ευμετάβλητη ζωή μου, ανακάλυψα τον εαυτό μου. Σε στιγμές απογοήτευσης, που η ακεραιότητα και το σθένος μου απειλούνταν, εγώ κατάφερα να συμφιλιωθώ με τον εαυτό μου, καθώς μόνον αυτόν είχα, μόνο αυτός παρέμενε απaráλλακτος απέναντι στις αλλεπάλληλες αλλαγές. Υπάρχουν φορές που συγχέω ανθρώπους και αναμνήσεις κι ύστερα παλεύω να θυμηθώ σε ποιο κομμάτι της ζωής μου ανήκαν. Ωστόσο, μέσα στη σύγχυσή μου, το μόνο που μένει πάντα αναλλοίωτο, είναι ο εαυτός μου.

Και ύστερα απ' ό,τι έχω βιώσει και αισθανθεί, συμβαίνει κάτι αλλόκοτο. Ακόμα και αν εντέλει δεν ανήκω πουθενά, η συνειδητοποίηση αυτή με εξωθεί στην πεποίθηση πως, καταληκτικά, ανήκω παντού ...

Τάσσα Μπιτσάνη, Ταξίδι, Λάδι- Ακρυλικό, 70Χ50

ΔΙΗΓΗΜΑ

Γ' Βραβείο εξ ημισείας: **Χριστίνα Καλαϊτζίδου,**

1^ο Λύκειο Πανοράματος

Ξένη στον κόσμο αυτό

Στην αρχή ήταν όλα τόσο όμορφα. Ήμασταν όλοι μαζί σε ένα πανέμορφο λιβάδι. Τρέχαμε, παίζαμε, γελούσαμε. Όλα εκθαμβωτικά. Μυρωδιές, εικόνες, ήχοι. Εγώ και οι φίλοι μου παρέα, δεν σταματούσαμε ποτέ. Οι γονείς μου μου απαγόρευαν να απομακρύνομαι από το σπίτι. Ήξερα πως είναι σωστό να τους ακούω και δεν έλεγα κάτι. Εμείς ζούσαμε σε μια φάρμα πολύ μακριά από την πόλη. Τα παλαιότερα χρόνια, η μητέρα μου ήταν ένα από τα πιο

γρήγορα άλογα στους αγώνες που γίνονταν κάθε χρόνο. Μέσα στη φάρμα δεν μέναμε μόνο εμείς. Εκεί ζούσαν και άλλα ζώα. Φίλοι του μπαμπά και της μαμάς από παλιά και πλέον και οι δικοί μου. Νομίζω πως τότε ήμουν δυο χρονών και λιγότερο. Ήξερα πως είχα πάρει από την μητέρα μου την ικανότητα που είχε να τρέχει γρήγορα αλλά δεν ήθελα να το παραδεχτώ.

Η φάρμα ήταν πάνω σε ένα βουνό. Από εκεί παρακολουθούσαμε την ανατολή το πρωί και τη δύση το βράδυ. Τα υπέροχα χρώματα που στόλιζαν τον ουρανό σου έδιναν την αίσθηση ότι βρίσκεσαι σε έναν άλλο κόσμο. Τα όμορφα λουλούδια και τα χρώματα στον ουρανό ήταν πολύ ωραία. Για κανένα λόγο δεν θα ήθελα να φύγω από εκείνο το μέρος.

Μια ηλιόλουστη μέρα εγώ και οι φίλοι μου τρέχαμε προς το σπίτι μετά την καθημερινή μας συνάντηση. Οι γονείς μου με κοίταξαν σαν να ήθελαν να μου πουν κάτι, όμως δεν το έλεγαν. Μερικές στιγμές σιωπής πέρασαν και μετά είδα τον καλό μας αγρότη να έρχεται προς το μέρος μου. Λογικά θα ήταν η ώρα του φαγητού, σκέφτηκα τότε. Όμως, εκείνος με έδεσε και με κράτησε με τα χαλινάρια σφιχτά για να μην φύγω. Δεν καταλάβαινα τι γινόταν. Τότε είδα την μητέρα μου βουρκωμένη και ο πατέρας έσκυψε αργά και στο τέλος με κοίταξε.

Ο αγρότης μας με έβγαλε από τον στάβλο και με έδωσε σε έναν κύριο για μερικά χαρτονομίσματα. Με έβαλε μέσα σε ένα φορτηγό. Κοίταξα έξω από τα κάγκελα και είδα τους φίλους μου. Κανείς δεν κατάλαβε τι γινόταν τότε. Άκουσα την μηχανή να ανάβει και ένιωσα το φορτηγό να κινείται. Συνειδητοποίησα ότι με έπαιρνε μακριά από την φάρμα αλλά δεν μπορούσα να κάνω κάτι.

Όταν μετά από ώρα φτάσαμε στον προορισμό μας, ο κύριος με έβγαλε. Πριν προλάβω να το καταλάβω, μου είχε πάρει την κουβέρτα και την αντικατέστησε με μια σέλα. Πέρασε τα ηνία και μου έβαλε σκοινιά στο κεφάλι και στο λαιμό. Φαίνεται ότι όλα πλέον θα ήταν διαφορετικά. Δεν είχα ξαναφορέσει τίποτα από αυτά και είχα αρχίσει να ανησυχώ. Ανυπομονούσα να γυρίσω σπίτι και να τους πω τι πέρασα μέχρι εδώ. Αυτός όμως ο κύριος διέκοψε την σκέψη μου,

ανέβηκε πάνω μου και με τρόμαξε. Τινάχτηκα απότομα γιατί τον ένιωσα πάνω μου και εκείνος έπεσε κάτω. Με χτύπησε με ένα μεγάλο λεπτό αντικείμενο και εγώ σταμάτησα γιατί δεν ήθελα να με ξαναχτυπήσει. Με έβαλε σε έναν καινούριο στάβλο. Ήταν χάλια εκεί πέρα και δεν ήταν τόσο καθαρά. Δεν είχε φως και γύρω γύρω είχε πολλά δέντρα.

Γνώρισα ένα μεγαλύτερο άλογο εκεί. Πρέπει να ήταν μεγαλύτερο από την μητέρα μου. Με προειδοποίησε ότι η ζωή εδώ είναι δύσκολη. Και ότι πρέπει να προσέχω. Όσο πιο δύσκολη είμαι, τόσο πιο άσχημα θα περάσω εδώ, έτσι είπε. Την άκουσα επειδή ήταν μεγαλύτερη. Και μάλλον θα ήξερε καλύτερα. Το βράδυ δεν ήταν όπως τα υπόλοιπα, όμως ήλπιζα για ένα καλύτερο πρωινό.

Με ξύπνησαν πολύ νωρίς, ούτε με άφησαν να φάω. Με τράβηξαν έξω, μου έδωσαν όλα τα εξαρτήματα και ανέβηκε πάνω στην πλάτη μου ο κύριος. Είχα μάθει το μάθημά μου και δεν έκανα τίποτα για να τον εμποδίσω να ανέβει. Με χτυπούσε για να τρέχω και δεν μου άφηνε χρόνο να σκεφτώ τι ήθελε να κάνω. Τρέχαμε, περπατούσαμε, το ίδιο ήτανε. Όταν κουράστηκα, δεν με άφηνε να πιω νερό. Και έπειτα μου έκανε χειρότερα με περισσότερο τρέξιμο. Αναρωτιόμουν πώς θα ξαναέβλεπα τον μπαμπά και τη μαμά. Όμως, δεν μου φάνηκε εύκολο να γίνει.

Πέρασε καιρός. Νόμιζα πλέον ότι δεν είχα άλλη δύναμη. Πώς να έχω; Αφού δεν μας τάζαν καλά και απαιτούσαν από μας να τρέχουμε χωρίς σταματημό. Μια μέρα με πολλή βροχή, έπεσα. Χτύπησα το γόνατό μου άσχημα. Αυτό ήταν και το τέλος του βασανιστηρίου μου. Ή τέλος πάντων έτσι πίστευα. Ο κύριος, που ποτέ δεν έμαθα πώς τον έλεγαν, με έδωσε σε μια άμαξα στην πόλη.

Εγώ έπρεπε να τραβάω την άμαξα. Υπήρχαν και άνθρωποι πάνω σ' αυτήν. Στην αρχή δεν μου φάνηκε άσχημα. Και ήμουν ήδη οκτώ χρονών. Μια καλοσυνάτη κυρία μας φρόντιζε τα βράδια και καθόταν μαζί μας στις βροχερές νύχτες. Από την πόλη δεν έβλεπα ούτε πράσινο ούτε λουλούδια ούτε ουρανό. Ένιωθα ξένη σ' αυτόν τον

τόπο. Κανείς δεν χαμογελούσε τα πρωινά και όλοι έτρεχαν στις δουλειές τους.

Μεγαλώνοντας πέρασα σε πολλά χέρια. Με έκλεισαν σε πολλούς στάβλους. Πήγα σε ζωολογικούς κήπους, σε άμαξες και σπίτια πλουσίων. Όμως δεν ένιωθα ότι ήμουν σπίτι μου εκεί. Πώς θα μπορούσα βέβαια; Κανείς δεν μου έδινε σημασία, κανείς δεν με τάζει. Με άφησαν έξω στο κρύο μετά από τόσα χρόνια. Και περίμενα μόνη μου μέχρι να βρεθεί κάποιος να με αγοράσει. Πού πήγαν όλοι; Εγώ ήθελα να τρέξω πίσω στο λιβάδι. Χωρίς να σκέφτομαι τίποτα. Να νιώσω τα ρυάκια στις οπλές μου και το πρωινό αεράκι. Τα μικρά άλογα δεν μου έκαναν παρέα γιατί ήμουν μεγάλη. Τα μεγάλα επειδή ήμουν μικρή. Το μόνο που ήθελα ήταν να γυρίσω πίσω. Αλλά πώς; Δεν θα με άφηναν να φύγω τόσο εύκολα.

Μια μέρα με αγόρασε ένας μεγάλος σε ηλικία άνθρωπος. Με έβαλε στον στάβλο και δεν επέστρεψε ποτέ. Κανείς δεν καθάριζε, κανείς δεν μου έδινε σημασία. Αρρώστησα. Εγώ ήμουν ένα από τα πιο ζωηρά άλογα στην περιοχή, όμως έσκυψα. Έπεσα και δεν μπορούσαν να με κρατήσουν τα πόδια μου. Δεν ήθελα να μείνω άλλο εκεί. Κανείς δεν νοιάζονταν για μένα. Ήθελα τους γονείς μου και τους φίλους μου. Όταν συνειδητοποιήσαν ότι δεν ήμουν καλά, έφεραν δυο ανθρώπους να καθαρίσουν το μέρος που έμενα. Εμένα με άφησαν δεμένη απέξω. Χωρίς καν να το σκεφτώ, είδα ότι το σχοινί μου ήταν χαλαρά δεμένο. Άρχισα να τρέχω. Προσπάθησαν να με κυνηγήσουν. Έτρεχα μέσα στην πόλη και προσπαθούσα να βρω ένα μέρος να σταθώ ήρεμα χωρίς να με κυνηγάει κανείς. Όταν το βρήκα, ξάπλωσα κάτω για να νιώσω το χορτάρι, όπως παλιά.

Εκεί που ξάπλωνα, ξαφνικά, εμφανίστηκε ο αγρότης. Με καθυσύχασε. Με έπιασε απαλά, όπως συνήθιζε να κάνει. Δεν ήθελα να μείνω άλλο εδώ. Ένιωθα μόνη μου. Ήθελα να με πάρει πίσω. Ήθελα να πάω στους γονείς μου. Με τράβηξε γρήγορα και με έβαλε πίσω στο φορτηγάκι. Όταν βγήκα από εκεί, ένιωσα πάλι όλες τις μυρωδιές και τους ήχους. Έβαλα τα πόδια μου στο γρασίδι και άρχισα να τρέχω. Έμαθα ότι πλέον οι γονείς μου δεν βρίσκονταν εδώ.

Στενοχωρήθηκα. Ξάπλωσα και πάλι. Στο μέρος που είχα γεννηθεί πριν από δεκαεπτά χρόνια. Η ζωή μου δεν ήταν όπως την περίμενα. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και φοβόμουν. Ένιωσα τη φωνή του μπαμπά να με φωνάζει να γυρίσω σπίτι. Βούρκωσα. Προσπάθησα να κλείσω τα μάτια μου. Ήξερα ότι δεν ήμουν πλέον στην πόλη, εκεί που έنيωθα ξένη. Ήμουν σπίτι. Χαμήλωσαν οι παλμοί και κοίταξα το παραθυράκι από όπου περνούσαν οι ακτίνες του ήλιου, που έπεφτε σιγά σιγά. Άκουσα και τη μαμά και κατάλαβα ότι πλέον είμαι εδώ και δεν χρειάζεται να φοβάμαι. Γύρισα το κεφάλι μου και το μυαλό μου πέταξε μακριά, εκεί που θα ήμουν πλέον ασφαλής με την οικογένειά μου. Και οι παλμοί σταμάτησαν...

Τάσσα Μπιτσάνη, Μαγικό τοπίο ΙΙΙ, 14Χ14, Λάδι - Ακρυλικό